

РЕШЕНИЕ

№ 10003

гр. София, 13.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мария Ситнилска

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7311** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 73 от ЗАНН. Образовано е по искане на Г. И. А.. Иска се възобновяване на административнонаказателното производство по влязло в сила Наказателно постановление № 24-4332-002613/2024 г. на СДВР, както и прекратяване на административнонаказателното производство на основание чл. 73, ал. 4, т. 2 от ЗАНН, вр. чл. 70, ал. 2, т. 7 и чл. 72 от ЗАНН, тъй като липсват доказателства, които безспорно установяват извършването на нарушението или алтернативно - преписката да бъде върната на наказващия орган, като производството започне от етапа на съставяне на акт за установяване на административно нарушение.

Жалбоподателят излага следните аргументи: На 3 юли 2025 г., при извършена справка, установил, че има неплатено задължение в размер на 100 лв., наложено с посоченото наказателно постановление. Била посочена дата на извършване на нарушението – 29 януари 2024 г. Твърди, че не е бил уведомяван за образувано срещу него административнонаказателно производство, не е подписвал и не е получавал акт за установяване на административно нарушение, както и че наказателното постановление не му е било връчено. След направена телефонна справка му било обяснено, че нарушението се изразява в преминаване на червен сигнал на светофар, като наказателното постановление било връчено от Трето районно управление през септември 2024 г. Като място на нарушението била посочена [улица]в посока [улица]. Жалбоподателят твърди, че си спомня случай от януари 2024 г., когато бил спрян от полицейски служител, който заявил, че е преминал на червен сигнал. Жалбоподателят оспорил това твърдение и поискал да бъде

прегледан запис от камера. Било му отказано с обяснението, че батерията на камерата е изтощена. След като поискал да отидат в Шесто районно управление, полицейският служител се отдръпнал, провел телефонен разговор, върнал му документите и му пожелал приятен ден. Според жалбоподателя, впоследствие е бил съставен акт за нарушение, подписан от свидетел, какъвто на място не е присъствал. Актът не бил съставен в негово присъствие и не му е бил връчен. Поддържа, че наказателното постановление също не му е било връчено. Твърди, че е бил търсен на адрес по лична карта, на който не живее повече от 20 години. Посочва, че органите на МВР са разполагали с телефонния му номер още от 2023 г., когато е подновявал личната си карта, но не е била потърсена комуникация с него, нито със собственика на автомобила. Пзовава се на допуснати съществени процесуални нарушения, довели до лишаването му от участие в производството. Оспорва наличието на предпоставките по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. Счита, че не са били изчерпани възможностите за установяване на актуалния му адрес и контакт чрез наличните средства, включително телефон и електронна поща. Твърди, че е нарушено правото му на защита, гарантирано от чл. 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и чл. 56 от Конституцията на Република България.

В съдебно заседание жалбоподателят поддържа искането си.

Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва искането. Твърди, че лицето е било запознато със съставения акт и лично го е подписало, без да изложи възражения. Посочва, че е било търсено на адреса за връчване на наказателното постановление, но не се е явило в съответното управление, поради което правилно е приложена разпоредбата на чл. 58 от ЗАНН. Счита, че не е налице нарушение на правото на защита и участие в производството.

Прокурорът изразява становище, че искането е неоснователно и недоказано, по изложените от представителя на ответника съображения.

Съдът, след като обсъди възраженията на страните и събраните по делото доказателства, намира следното: По делото е представена административната преписка, от чието съдържание се установяват следните факти: Срещу жалбоподателя е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН), бланков № 0626128 от 29 януари 2024 г. В акта е отразено, че същият е съставен от младши инспектор при Шесто районно управление – СДВР, в присъствието на свидетел – Т. Г. Н.. От посочения адрес на свидетеля се установява, че той също е служител на Шесто районно управление – СДВР, като е вписан адрес - [улица] – адресът на районното управление. В акта чрез отбелязване е посочено, че свидетелят е очевидец, присъствал при установяване на нарушението и при съставянето на акта.

Записано е, че жалбоподателят притежава свидетелство за управление на МПС категории АМ, В1 и В, издадено от МВР – С..Относно нарушението е посочено, че на 29 януари 2024 г., около 16:50 ч., в [населено място], жалбоподателят е управлявал лек автомобил „Ф. Поло“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на друго лице, по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], и на кръстовището на [улица]и [улица]е навлязъл и преминал на червен сигнал на светофарна уредба, работеща в нормален режим. Водачът бил сам в автомобила. Отбелязано е, че от нарушението не са настъпили имуществени вреди. Като доказателство е посочена справка от ОДЧ при Шесто районно управление. Към акта е приложена само справка за адрес и самоличност на жалбоподателя. Срещу графата „нарушител“ липсва подпис. Не е подписана от жалбоподателя и разписката за получаването му. Актът е подписан от актосъставителя и от свидетеля Т. Г. Н., посочен като очевидец на нарушението, на установяването му и на съставяне на акта, който също така удостоверява и отказа на нарушителя да го подпише и да го получи.

Приложено е и издаденото по акта наказателно постановление. От съдържанието му е видно, че при същите описани факти, на жалбоподателя за нарушение на член 6, ал.1 от Закона за движение

по пътищата е наложена глоба в размер на 100 лв., на основание член 5, ал. 1 от същия закон. На гърба на постановлението е отбелязано, че е връчено по реда на член 58, алинея 2 от закона и че е влязло в законна сила на 3 октомври 2024 г.

Като доказателства за спазена процедура по чл. 58 от закона по делото е приложена справка от АИС „Български документи за самоличност“, видно от която от 2003 г. жалободателят е регистриран на адрес: С., ж.к. Зона Б5, № 6, вх. Б, ет.22, ап. 12. Представена е докладна записка от Трето районно управление – СДВР, видно от която, служителите на полицията са опитали да му връчат постановлението на адреса, но търсеното лице не е установено. При проведен разговор с живущи – Б. К. от управителния съвет на входа и с К. П., са установили, че жалбодателят е бил наемател и не живее на адреса.

Описаните факти се установяват непротиворечиво от писмените доказателства по делото.

При тези факти, съдът направи следните правни изводи:

Искането е подадено от надлежна страна и в срока по чл. 71, ал. 1, т. 3 от ЗАНН. Следователно същото е допустимо. Няма данни за лично връчване на наказателното постановление, доколкото е приложена хипотезата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, според който, когато нарушителят или поискалият обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването. В книгата няма посочен от жалбодателя адрес за връчване, следователно книгата се връчват по постоянен или настоящ адрес, които в случая съвпадат. Жалбодателят е търсен на този адрес, установено е, че не живее на него и законосъобразно е приложена нормата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. Доколкото наказателното постановление не му е връчено, не е изтекъл срокът за подаване на искането за възобновяване на производството.

По приложението на чл. 70, ал. 2, т. 7 от ЗАНН, съдът намира следното: Съгласно разпоредбата административнонаказателното производство подлежи на възобновяване, когато са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила довели до лишаване на лицето от възможност за участие в производството или ако същият не е бил надлежно представляван. Съдът намира, че от доказателствата по делото не се установява по безспорен начин актът да е бил редовно връчен на жалбодателя или той да е запознат със съдържанието му.

На първо място, от съдържанието на акта не става ясно, какво точно е удостоверил свидетелят Т. Н. във връзка с връчването и подписването му от страна на нарушителя. Бланката на акта съдържа няколко хипотези, които свидетелят на отказа да се получи и подпише акта удостоверява – отказ на нарушителя да подпише акта или да подпише разписката за получаването му, или и двете. Не е изрично отбелязано, коя от тези хипотези е налице в случая.

На следващо място, според настоящия състав, свидетелят по установяване на административно нарушение (който е присъствал на самото нарушение) и свидетелят по удостоверяване на отказа да се подпише акт (по чл. 43, ал. 2 от ЗАНН) не трябва да бъдат едно и също лице. Тези свидетели имат различни функции: Свидателят на нарушението (чл. 40, ал. 1 от ЗАНН) удостоверява фактите на извършване на нарушението. Свидателят на отказа (чл. 43, ал. 2 от ЗАНН) удостоверява единствено процесуалния факт, че нарушителят е отказал да подпише вече съставения АУАН или разписката за получаването му, или и двете. Съвместяването на тези две роли в едно лице поставя съмнение върху обективността на процедурата, особено в случаите когато актосъставителя и свидетеля на всички действия са колеги, какъвто е настоящия.

ЗАНН урежда четири категории свидетели, които е допустимо да присъстват при съставяне на акта и да го подпишат - свидетели, присъствали при извършване на нарушението, свидетели, присъствали при установяване на нарушението, свидетели, присъствали при съставяне на акта и

свидетели на отказа на нарушителя да подпише акта или да го получи. Изрично според нормата на чл.42, т.7 от ЗАНН като реквизит на акта следва да бъдат посочени имената, точните адреси и дата на раждане на свидетелите на извършване, установяване на нарушението или на съставяне на акта. Съгласно чл.43, ал.2 от ЗАНН, когато нарушителят откаже да подпише акта, това се удостоверява чрез подписа на един свидетел, имената и точния адрес на който се отбелязват в акта. По аргумент от последното и след като съгласно чл.42, т.7 от ЗАНН в акта като негов реквизит се посочват данните на лицата, свидетели при извършване, респективно при установяване на нарушението или при съставяне на АУАН, то следва извод, че свидетелят при отказа следва да е лице различно от другите по-горе посочени свидетели.

На следващо място, отбелязването на отказ за подписване на акта от страна нарушителя не освобождава органа от задължението да връчи препис от акта и да го запознае със съдържанието му. Липсват доказателства за предприети действия по връчване на акта след евентуалния отказ от страна на нарушителя да го подпише. Отказът на лицето да подпише акта не освобождава органа от задължението да го връчи, срещу подпис на разписката за това. Според чл. 43, ал. 5 от ЗАНН, при подписване на акта на нарушителя се връчва препис от него срещу разписка, а в акта се отбелязва датата на неговото подписване. Целта на връчването на препис от акта е да запознае лицето с образуваното спрямо него административно наказателно производство, с нарушението, в чието извършване е обвинено и да му се даде възможност да изложи своите писмени и гласни възражения и доказателства. Установяването на тези обстоятелства, както и че акта е бил предявен на нарушителя и му е дадена възможност да се запознае със съдържанието му, подлежи на доказване с всички доказателствени средства.

Следователно, след като приключи процедурата по съставяне на акта, актосъставителят следва да връчи препис на нарушителя, като ако същият откаже да го получи това следва да се отбележи изрично в разписката. Неслучайно законодателят изисква към АУАН наличие на разписка, касаеща връчването на препис от него, която следва да се оформи независимо и без значение, дали по-горе в акта е положен подпис на нарушителя или отказът на същия е удостоверен с подпис на свидетел. В случая, съществено е опорочена процедурата по връчване на акта за установяване на административно нарушение. От разписката не става ясно предприети ли са действия по връчване на акта, дали е удостоверен само отказ за подписване на акта или само за получаване, или и двете.

На последно място, в случая посоченият свидетел очевидно е колега на актосъставителя, което допълнително внася съмнения в обективността на процедурата по връчване на акта.

От съдържанието на акта не се установява, жалбоподателят да е запознат със съставянето му и със съдържанието му. Това води до извод за цялостното му лишаване от възможност да участва в административнонаказателното производство, да представи по него данни, вкл. и за получаване на книга, и на възражения. Съществено е нарушено правото на защита на жалбоподателя, който не е могъл в установения в чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, срок да се възползва от правото си да даде писмени възражения, да посочи данни, включително и за връчване на книга и съобщения. Това обуславя нарушение, което е основание по чл. 70, ал. 2, т. 7 от ЗАНН за възобновяване на административнонаказателното производство, приключило с влязлото в сила наказателно постановление.

На основание чл. 73, ал. 4, т. 1 от ЗАНН, съдът следва да отмени влязлото в сила НП и да върне преписката за ново разглеждане, като посочи стадия, от който трябва да започне новото разглеждане, а именно – осигуряване възможност на жалбоподателя да подаде възражения пред наказващия орган по издадения АУАН и преценка за основанията за съставяне на НП, при стриктно спазване на законоустановените изисквания на ЗАНН.

Предвид установеното наличие на условията на чл. 70, ал. 2, т. 7 от ЗАНН за възобновяване на административнонаказателното производство, то НП следва да бъде отменено, без да се обсъжда по същество неговата законосъобразност.

По тези съображения и на основание чл. 73 от ЗАНН Административен съд - София град, VII-ми касационен състав

РЕШИ:

ВЪЗОБНОВЯВА административнонаказателното производство по влязлото в сила Наказателно постановление № 24-4332-002613/2024 г. на Началник сектор полиция СДВР, Отдел ПП-СДВР.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 24-4332-002613/2024 г. на Началник сектор полиция СДВР, Отдел ПП-СДВР.

ВРЪЩА преписката на компетентните органи от СДВР за разглеждане от стадия на преценка за издаване на наказателното постановление, съгласно указанията в мотивната част.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: